

Romeinen 9

(overzicht)

Thema van Romeinen 9:

GODS UITVERKIEZING VAN MENSEN TOT GERECHTIGHEID

In Romeinen 1:16-17 stelt Paulus dat het evangelie de kracht van God is tot behoud voor ieder die gelooft, eerst voor de Jood en dan voor de niet-Jood. Dit lijkt echter in tegenspraak met het massale ongeloof en de afval van het natuurlijke volk van Israël. De voorkeurspositie van de Joden lijkt niet in lijn te zijn met het verloop van de geschiedenis.

In Romeinen 9 – 11 schetst Paulus het wereldomvattende plan van God met betrekking tot de Joden en de niet-Joden. Hij laat zien hoe de onderscheiden wijzen van Gods voorzienigheid (Gods hand in de uitvoering van zijn plan) ten opzichte van Joden en van niet-Joden op elkaar inwerken en zo juist zijn heilsplan bevorderen.

- 9:1-5. God kiest een volk aan wie hij zekere voorrechten schenkt.
- 9:6-29. God kiest een overschot uit dit volk aan wie hij verlossing schenkt.
 - De soevereine God verlost wie hij wil.
 - De soevereine God verhardt wie hij wil.
 - De soevereine God heeft de vrije beschikking over zijn schepselen.
 - De soevereine God toont veel geduld.
 - De soevereine God roept degenen die hij behoudt.
- 9:30-33. God kiest een Rots waarop hij zijn Kerk bouwt.

Romeinen 9:1-5. Beschrijving van de voorrechten van het volk Israël

Het natuurlijke volk van Israël in het Oude Testament had specifieke voorrechten.

- “Israëlieten”. Dit is een verwijzing naar de afstammelingen van Jakob (Israël). God heeft hen speciaal afgezonderd om Hem te kennen, te dienen en bekend te maken. God heeft Israël verhoogd met talloze voordelen en voorrechten (Handelingen 13:16-18). Maar voordelen zijn niet hetzelfde als deugden en voorrechten niet hetzelfde als verdiensten.
- “Aanneming tot zonen”. Dit is een verwijzing naar het zoonschap van Israël. Israël werd uitgekozen tot Gods eerstgeboren zoon, het begin van Gods volk op aarde (Exodus 4:22-23; Hosea 11:1), een geweldig voorrecht!
- “De heerlijkheid”. Dit is een verwijzing naar “de goddelijke uitstraling” (van Gods attributen en tegenwoordigheid), beschreven als een wolk van licht of een kolom van vuur. Het is de zichtbare manifestatie van de onzichtbare God (Exodus 13:21-22), een aanduiding van de tegenwoordigheid van God bij zijn volk (2 Kronieken 7:1-3).
- “De verbonden”. Dit is een verwijzing naar het genadeverbond. Er bestaat alleen één genadeverbond tussen God en zijn volk, maar dit verbond werd telkens herbevestigd – vandaar het meervoud (cf. beloften, Galaten 3:16) (Genesis 12:1-3; 22:17-18; Exodus 6:1-7; 1 Kronieken 17:11-14; Jeremia 31:31-34).
- “De wetgeving”. Dit is een verwijzing naar het ontvangen van de wetten door Mozes (cf. Galaten 3:16-19).
- “De eredienst”. Dit is een verwijzing naar de oudtestamentische eredienst in de tabernakel en tempel (cf. Hebreeën 9:6-10).
- “De beloften”. Dit is een verwijzing naar de talloze specifieke beloften: een ontelbare nageslacht (Genesis 15:6), een heel groot land (Genesis 15:18), de kinderlozen zullen kinderen ontvangen (Genesis 18:10,14), alle Messiaanse beloften die aan geen ander natuurlijk volk gegeven werden, enz. (cf. 2 Korintiërs 1:20).
- “De vaders”. Dit is een verwijzing naar vooral Abraham, Isaak en Jakob, die lang voor de wetgeving van Mozes de woorden en daden van God in de geschiedenis hebben gedragen en doorgegeven. Zij vormden het begin van Gods verbondsvolk op aarde.
- “De Christus wat het vlees betreft”. Dit is een verwijzing naar de Messiaanse beloften en hun vervulling. Deze zijn aan geen ander natuurlijk volk op aarde gegeven en in geen andere natuurlijk volk op aarde in vervulling gegaan. Alleen in zijn hoedanigheid als volledig mens stamde Jezus Christus van het natuurlijke volk van Israël af en behoorde Hij ertoe (Galaten 4:4). Maar in zijn hoedanigheid als volledig God behoorde hij niet tot het natuurlijke volk van Israël en is Hij oneindig veel meer dan “het vlees”.

Romeinen 9:6-13. Verdediging van Gods betrouwbaarheid

“Het woord Gods” is Gods verbondsbelofte. Het ongeloof van het natuurlijke Joodse volk en hun daaropvolgende verwerping door God, maakt Gods verbondsbelofte niet krachteloos. Gods verbondsbelofte heeft immers betrekking op hen die door Gods genade uitverkoren zijn.

Gods belofte (9:6-9)

De woorden “Israël”, “nageslacht of zaad” en “kinderen” worden in *een meer algemene betekenis* én in *een meer beperkte betekenis* gebruikt. De meer beperkte betekenissen worden door het woord “belofte” bepaald.

- Niet alle mensen die behoren tot het natuurlijke volk van Israël worden door God beschouwd als “ware Israël”. Het natuurlijke volk van Israël bestaat hoofdzakelijk uit Joden (afstammelingen uit de 12 stammen van Jakob), maar ook uit bepaalde Kanaänieten (Gibeonieten, Jozua 9, en Moabieten, Ruth) die zich bij hen aangesloten hebben (cf. Jesaja 56:1-8). *Het natuurlijke volk van Israël* is volstrekt niet hetzelfde als *het geestelijke volk van Israël*. Het ware of geestelijke “Israël” bestaat alleen uit gelovigen; eerst gelovigen uit het natuurlijke volk van Israël en daarna ook gelovigen uit alle andere natuurlijke volken op aarde!
- “Kinderen van het vlees” is het natuurlijke “nageslacht” van Abraham en zij zijn niet allen “kinderen van God”. Alleen “de kinderen van Gods belofte” zijn ware “kinderen van God”. “Het nageslacht” waar Gods belofte betrekking op heeft, zijn de mensen waarin Gods belofte zichtbaar wordt! Gods belofte had betrekking op Isaak (uit Sara) en niet op Ismaël (uit Hagar).

Conclusie. Mensen worden niet Gods kinderen door natuurlijke afstamming, maar ALLEEN DOOR GODS SOEVEREINE BELOFTE!

Gods verkiezend voornemen (9:10-13)

De woorden “Jakob” en “Esau” worden soms meer *inclusief (natuurlijk en geestelijk)* en andere keren meer *begrensd (alleen geestelijk)* gebruikt.

De meer begrensde betekenis wordt door de woorden “Gods verkiezende voornemen” (9:11), “Gods roeping” (9:12) en “Gods liefde” (9:13) bepaald.

Conclusie. Mensen worden niet Gods kinderen door eigen menselijke werken, maar ALLEEN DOOR GODS SOEVEREINE UITVERKIEZING, GODS SOEVEREINE ROEPING EN GODS SOEVEREINE LIEFDE!

Romeinen 9:14-18. Verdediging van Gods rechtvaardigheid

Gods uitverkiezing is gebaseerd op zijn soevereine genade (ontferming, barmhartigheid).

God is vrij zijn genade te tonen aan wie Hij wil (9:14-16)

- *Paulus laat zien dat er alleen sprake van “rechtvaardigheid” kan zijn wanneer iemand “rechtvaardige” aanspraken heeft.* Paulus verdedigt Gods rechtvaardigheid met het argument dat er niemand is die van God ook maar iets kan eisen. Niemand is rechtvaardig (cf. 3:10-12). Niemand kan dus aanspraak maken op bepaalde rechten tegenover God. Voorbeeld: Als God alle mensen zou beschouwen als geboren met een schone lei (dus als staande op de neutrale lijn tussen goed en kwaad) en Hij zou vervolgens bepaalde mensen uitkiezen tot zijn kinderen en anderen niet uitkiezen, dan zouden mensen dat willekeurig en onrechtvaardig kunnen noemen. Dan zouden zij een “rechtvaardige eis” tegenover God hebben. Maar wanneer alle mensen deel hebben aan de zondeval en daarom “reeds veroordeeld”, “reeds verloren” en “reeds onder Gods toorn” zijn (dus heel ver onder de nullijn), dan heeft geen enkel mens een rechtvaardige eis tegenover God. Zelfs al zou God geen enkele mens redden, dan nog zou hij volkomen rechtvaardig blijven!
- *Paulus laat ook zien dat er alleen sprake van “genade” (ontferming, barmhartigheid) kan zijn wanneer iemand op geen enkele rechtvaardige eis aanspraak kan maken!* “Genade” is een onverdiende gave. Het feit dat God zich over heel veel mensen ontfermt, is het absolute wonder van zijn liefde!

Conclusie. Mensen worden niet Gods kinderen door hun eigen wilsbesluit en vastberadenheid, of door hun eigen inspanning, maar ALLEEN DOOR GODS SOEVEREINE GENADE (ONTFERMING, BARMHARTIGHEID)!

God is vrij te verharden wie hij wil (9:17-18)

- De menselijke schuld en verharding. Dit verharden is een juridisch verharden: het gaat ervan uit dat de betreffende personen deze straf verdienen. God geeft niet-Joden over aan seksuele losbandigheid, een verwerpelijk denken en elke vorm van ongerechtigheid (1:24,26,28), omdat zij de waarheid (God en zijn Woord) doelbewust niet onderhielden of verdraaiden (1:18,25). Zij hebben zich voortdurend tegen God verhard en nu geeft God hen over aan de verharding. Zij oogsten wat zij gezaaid hebben (Galaten 6:7-8). Alle mensen die ooit geleefd hebben, verdienen door hun zonden Gods veroordeling (straf, ondergang, 3:23; 5:16,18). Farao kreeg straf voor zijn eigen verharding en hij ging verloren. Maar toch gebruikte God hem om zijn naam over de hele aarde te verbreiden. Verharding mag nooit los gezien worden van de schuld waar dit het gevolg van is! Zonde en straf liggen net zo goed ten grondslag aan de verharding als aan de genade!
- De goddelijke wil en verharding. Omdat zonde en straf net zo goed ten grondslag liggen aan de verharding als aan de genade, is het criterium voor het onderscheid tussen mensen die God verhardt, en mensen die God

genade betoont, geheel en al Gods soevereine en bepalende wil! Juridisch gezien verdienen alle mensen die ooit op aarde geleefd hebben deze straf. Zij allen hebben gezondigd (3:23). Zij allen zijn reeds veroordeeld en blijven onder Gods toorn (3:5; cf. Johannes 3:18,36). Zij verdienen het als God hen allen zou verharden en hen allen reddeloos verloren zou laten gaan! God is vrij om de uitverkorenen genade te geven en de anderen geen genade te geven – dus de verworpenen te verharden! Een mens wordt om twee redenen geen kind van God: in juridische zin omdat hij gezondigd heeft en de heerlijkheid Gods derft (persoonlijke schuld), en anderzijds in soevereine zin omdat God hem geen genade betoond heeft (genade wordt hem weerhouden).

Conclusie. Mensen worden niet Gods kinderen door hun eigen (zogenaamde “vrije”) wil, maar ALLEEN DOOR GODS SOEVEREINE EN ALLESBEPALENDE WIL!

Romeinen 9:19-26. Verdediging van Gods soevereiniteit

Gods soevereine besluiten ontslaan mensen niet van hun eigen verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid (schuld).

Gods soevereine wil behoort tot de grondliggende dingen (9:19)

De grondliggende dingen zijn uiterste en onveranderlijke dingen waarop geen mens invloed kan uitoefenen. De mens moet zich aan deze dingen onderwerpen. Zij zijn bijvoorbeeld:

- Gods scheppingswerk bepaalt soeverein *wie wij zijn en wanneer en waar wij in de geschiedenis leven* (Handelingen 17:24-27).
- Gods heerschappij van hemel en aarde werkt in alles naar de raad van zijn wil (Efeziërs 1:7-12).
- Gods soevereine oordeel van de wereld (Romeinen 3:6).
- Gods uitverkiezend voornemen bepaalt soeverein *wie behouden wordt en wie verloren gaat* (Romeinen 8:28-30; 9:6-26). Telkens wanneer wij te maken krijgen met “deze grondliggende dingen”, behoren wij ons daaraan te *onderwerpen*. Dan behoren wij tevreden te zijn met zijn wil (plan), genoeg ernaar te nemen, positief in te stemmen met God, er geen vraagtekens bij te plaatsen of hem tegen te spreken.

“Gods soevereine en bepalende voornemen (wil, plan)” is ook “een grondliggende zaak”. Wie zijn wij, dat wij Hem op zijn beleid zouden kunnen aanvallen? Wij moeten eerbiedig zwijgen zoals het bij Gods majesteit betaamt! (Wij mogen wel om inzicht in zijn plan vragen, zodat wij er net als Paulus heel enthousiast over zullen worden, Efeziërs 1:9,17; Romeinen 11:33-36).

Gods soevereine wil heeft betrekking op de werkelijkheid van de gevallen mens (9:20-23)

De Bijbel spreekt over Gods heerschappij over de mensen, niet als “(neutrale) mensen” zonder meer, maar als “zondaars”! De “klei” is reeds “gevallen en verdorven”. “De Pottenbakker” heeft de vrije beschikking om uit elke homp klei iets te maken of niet. Terwijl het gezegd kan worden dat “de voorwerpen des toorns” zelf de bewerkers van hun eigen verderf zijn (9:22), zijn “de voorwerpen van ontferming” niet de bewerkers van hun eigen verlossing! God Zelf is de enige, die hun toekomstige heerlijkheid heeft voorbereid en heeft bekend gemaakt – nog vóór hij de schepping op soevereine wijze heeft gepland en dit in de tijd op soevereine wijze heeft geopenbaard (9:23).

Hoe de “voorwerpen des toorns” op aarde geleefd hebben, sluit naadloos aan bij het verderf waaraan zij overgeleverd werden. Het leven op aarde gaat door in het komende leven dat hen ten deel valt. Niemand kan van zijn persoonlijke verantwoordelijkheid en schuld ontsnappen. Zijn verderf is het loon van zijn schuld.

Ook bij de “voorwerpen van ontferming” is er een continuïteit tussen het proces van genade in het leven nu op aarde en de uiteindelijke heerlijkheid na de dood (Romeinen 8:29-30)!

Mensen zijn Gods voorwerpen (middelen) om zowel zijn oordeel (9:17,22) als zijn genade te tonen (9:23)!

Gods soevereine wil bepaalt ook de roeping van de niet-Joden (9:24-26)

- God roept mensen uit de Joden en de niet-Joden. God heeft Zich gehouden aan zijn verbondsbelofte aan Israël (9:6). Eerst komt dit naar voren in “het ware Israël”, degenen die Hij geroepen heeft uit de Joden (9:24). Daarna komt dit naar voren in “de uitverkorenen onder de niet-Joden”, degenen die Hij geroepen heeft uit de niet-Joodse volken (9:24; cf. 8:33; 2 Tessalonicenzen 2:13-14). Het is heel belangrijk dat Gods verbondsbelofte en uitverkiezende genade veel verder reikt dan de Joden. Gods verbondsbelofte en verkiezende genade werken door tot in “elke stam en taal en volk en natie” (Openbaring 5:9; 1 Petrus 2:9-10)! Gods verbondsbelofte gaat in vervulling in “alle geslachten van de aardbodem” (Genesis 12:3)!
- Aanhalingen uit Hosea. God zal “niet-zijn-volk” “zijn-volk” noemen (Hosea 2:22). In Hosea slaat deze waarheid op de Joden die tijdens de periode van de goddeloze koningen “niet-meer-Gods-volk” waren. Toch beloofde God door Hosea dat Joden in de toekomst weer “Gods-volk” zouden zijn. Dat werd vervuld bij de terugkeer uit de ballingschap en daarna bij de uitstorting van de Heilige Geest. In de brief aan de Romeinen past Paulus dit principe toe op de niet-Joodse volken. De aanvankelijke verwerping en het latere herstel van het volk Israël hebben hun parallel in de aanvankelijke uitsluiting van de niet-Joodse volken van Gods verbond en hun latere opname in dat verbond (Efeziërs 2:11-22)! De nadruk ligt op het principe van genade – dat “zij, die niet-Gods-volk waren” nu “Gods volk” genoemd worden! “Ter plaatse” in Hosea (Hosea 1:10) betekent in de aanhaling van Paulus “op elke plaats, waar de niet-Joodse mensen als vreemdelingen beschouwd worden”, zullen zij “geliefde zonen van de levende God” genoemd worden (Efeziërs 2:19)!

Uiteindelijk zullen er in alle landen van de wereld mensen zijn die “echte kinderen van God” genoemd worden! Zij allen (gelovigen uit de Joden en gelovigen uit de niet-Joodse volken) vormen tezamen “het ware of geestelijk Israël” (9:6; Galaten 6:14-16; 2 Korintiërs 6:16; 1 Petrus 2:9-10).

Romeinen 9:27-33. Uitleg van “het overschot”

De profetieën van het Oude Testament spreken duidelijk over een “overschot” (9:27-29)

“Niet allen, die van (het natuurlijke volk van) Israël afstammen, zijn (het ware of geestelijke) Israël” (9:6). Reeds in de oudtestamentische periode was het getal van het natuurlijke volk van Israël “ontelbaar” (1 Koningen 3:8), “als het stof van de aarde” (Genesis 13:16; 2 Kronieken 1:9), “als de sterren van de hemel” (Genesis 15:5; Deuteronomium 10:22) en “als het zand aan de zee” (Genesis 22:17; 1 Koningen 4:20).

Maar al was het getal van het natuurlijke volk van Israël als het zand van de zee, alleen “het overschot van Israël” zou deelhebben aan de verlossing (Jesaja 10:22-23). Dit soevereine onderscheid, namelijk “het overschot van het natuurlijke volk van Israël”, verzekert dat Gods belofte altijd stand houdt. Al vielen heel velen van het natuurlijke volk van Israël af van Jezus Christus, toch bleven de Joden die behoren tot “het overschot” in Hem geloven (cf. Johannes 1:11-13). God heeft zijn uitverkorenen onder elk volk op aarde (8:29-30,33). Zijn uitverkiezingsplan stond altijd al vast (9:11). “Er is een overblijfsel gelaten naar de verkiezing der genade” (11:5). De betekenis van dit overschot kan niet onderschat worden, want zonder dit overschot zou het natuurlijke volk van Israël het lot van Sodom en Gomorra hebben ondergaan (9:27-29; Jesaja 1:9)!

De profetieën van het Oude Testament waarschuwen duidelijk voor “struikelen” (9:30-33)

- Gerechtigheid wordt uit genade verkregen, niet uit werken verdiend. “Gerechtigheid krijgen” betekent dat God de gelovige in Christus op grond van zijn genade en het volbrachte verlossingswerk van Christus *volkomen rechtvaardig verklaart, beschouwt en behandelt*. “Gerechtigheid najagen” betekent dat het natuurlijke volk van Israël (en de Islam) nog steeds probeert om door God rechtvaardig verklaard te worden op grond van eigen verdiensten en prestaties.
- Waarschuwing. Het Oude Testament met Gods plan daarin bevat een waarschuwing met betrekking tot het struikelen over Jezus Christus, “de steen des aanstoots” en “de rots der ergernis. Maar het bevat ook een belofte met betrekking tot het bouwen van je geloof op hem!
- De correlatie tussen Gods wil en de menselijke wil. Gods soevereine en vastbesloten wil maakt de verantwoordelijkheid van de mens niet overbodig (om te geloven, te gehoorzamen heilig te leven, te dienen, enz.)! De soevereine wil van God komt niet in de plaats van de wil en het handelen van de mens. Wat in de menselijke wereld gebeurt, heeft een relatie met wat er in de hemelse werkelijkheid plaatsvindt. Maar anderzijds bepaalt de zogenaamde “vrije wil van de mens” niet “de soevereine en allesbepalende wil van God” (cf. 8:5-8). Het is eerder zo dat “de soevereine en allesbepalende wil van God” “de menselijke verantwoordelijkheid” insluit en bovendien garandeert, dat Gods wil ook inderdaad op aarde zal geschieden (Efeziërs 1:4-14; 2 Timoteüs 1:9; Filippenzen 2:12-14).

Conclusies n.a.v. Romeinen 9

Geweten (9:1)

Het geweten is de activiteit waardoor we onszelf beoordelen, vooral waardoor wij ons gedrag ten opzichte van morele en geestelijke waarden kritisch onderzoeken. Als ons geweten iets goedkeurt, dan hebben we een goed of zuiver geweten (Handelingen 23:1; 1 Timoteüs 1:5,19; 3:9; Hebreëen 13:18; 1 Petrus 3:16,21). Als ons geweten iets afkeurt, dan hebben we een slecht of schuldig geweten (Johannes 8:9; Romeinen 2:15; Titus 1:15; Hebreëen 10:22). Maar alleen wanneer we onder leiding van Gods Geest leven (wanneer ons denken, motieven en gevoelens onder de heerschappij van Gods Geest staan) mogen wij zeker zijn, dat de stem van ons geweten in overeenstemming is met wat waar en goed is.

Aanneming tot zonen (9:4)

Israël als Gods zoon

“Israël” wordt “de *eerstgeboren zoon*” van God (Exodus 4:22-23) genoemd, omdat Israël door een wonder uit Abraham en Sara geformeerd is (cf. Deuteronomium 32:6,18; Jesaja 45:11), d.w.z. Israël werd geformeerd om *het begin van Gods volk* op aarde te zijn. Indien Farao Israël niet zou toestaan om hem te dienen, dan zou God de eerstgeboren zoon van Farao doden. Op grond van dit zoonschap van Israël deelt Israël in de liefdevolle zorg van God de Vader (cf. Deuteronomium 32:11-12).

Israël wordt “de kinderen van de HERE” genoemd in de betekenis dat de HERE in het begin Israël uit al de andere volken op aarde *uitverkoren heeft om zijn eigen en heilig volk te zijn* – d.w.z. *uit vrije verkiezende genade zette de HERE Israël apart om aan Hem alleen toegewijd te zijn* (Deuteronomium 14:1-2).

De HERE heeft Israël als zijn kinderen grootgebracht en opgevoed, d.w.z. Israël tot een volwaardig en gevestigd volk gemaakt. En toch is Israël van de HERE afvallig geworden (Jesaja 1:2). In de tijd van de koningen is Israël als

volk namelijk ontrouw aan de HERE geworden en hebben zij alleen maar de uiterlijke vorm van de godsdienst bedreven (cf. Jesaja 1:10-15) en zelfs afgoden (cf. Hosea 11:1-4) en het occultisme gediend (cf. Jesaja 8:19). De kinderen “hadden geen kennis” (Jesaja 1:4), d.w.z. zij kenden de HERE niet meer in geestelijke zin van geloof, liefde, trouw en gehoorzaamheid (cf. Hosea 4:1-6).

De christenen als Gods zonen.

Er is een onderscheid tussen de aanneming van Israël “tot zonen” en de aanneming van christenen “tot zonen”. Israël werd uit genade en uit Gods bijzondere liefde tot “kinderen Gods” gerekend, maar dan als “Gods *onmondige* kinderen”, “kinderen die *onder een voogd*” (de Mozaïsche wet) stonden (Galaten 3:23-25; 4:1-3).

In tegenstelling hiermee worden gelovigen in Christus uit het natuurlijke volk van Israël en uit de andere natuurlijke niet-Joodse volken tot “kinderen Gods” gerekend, maar dan als “*volwassen of mondige* zonen”.

De oudtestamentische periode was een “voorbereidend stadium” (Galaten 3:23-25; 4:1-3). In tegenstelling hiermee is de nieuwtestamentische periode het stadium van “de volheid des tijds” (Galaten 4:4-7). De gelovigen van de nieuwtestamentische periode hoeven niet langer de voorbereidende fase onder de wet door te maken, maar worden zonder onderscheid des persoons en op grond van het volbrachte werk van Christus en hun geloof aangenomen (Romeinen 8:15; Galaten 3:26-29; Efeziërs 1:5).

De genade in het Nieuwe Testament blijkt hieruit, dat door geloof in het volbrachte verlossingswerk van Christus *MENSEN UIT ALLE VOLKEN ZONDER ONDERSCHIED DE VOLLE ZEGEN VAN HET ZOONSCAP KRIJGEN*.

Het natuurlijke volk van Israël en het ware of geestelijke Israël (9:6,24)

“Niet allen die van Israël afstammen, zijn Israël” (9:6). Het eerste “Israël” is “het zaad of de natuurlijke afstammelingen” van de patriarchen. Het tweede “Israël” is een meer begrensde benoeming en verwijst naar “het ware of gelovige Israël”. Op dezelfde wijze maakt Paulus onderscheid tussen “de uiterlijke besnijdenis, aan het vlees” en “de geestelijke besnijdenis, in het hart” (Romeinen 2:28-29), en tussen “die naar het vlees verwekt was” en “die naar de Geest verwekt was” (Galaten 4:29). Een deel (overschot, overblijfsel) van het natuurlijke volk van Israël is het ware Israël, maar het ware Israël is *niet van gelijke omvang en duur* als het natuurlijke volk van Israël.

Jezus maakt ook onderscheid tussen “discipelen in het algemeen (mensen, die hem volgen, maar niet noodzakelijkerwijs geloven) en “ware discipelen (Johannes 8:30-32); en Hij noemt Nathanael “waarlijk een Israëliet” (Johannes 1:48). Ook sluit “het Israël Gods” (Galaten 6:14-16) ongetwijfeld “alle mensen van verschillende volken, die een nieuwe schepping zijn” in. De reden waarom Paulus dit onderscheid maakt, is om aan te tonen dat Gods belofte aan Abraham, Isaak en Jakob niet betrekking had op “het natuurlijke volk van Israël”, maar op “het ware Israël” en daarom ook dat het ongeloof en de afval van het natuurlijke volk van Israël als één geheel niet de vervulling van Gods belofte en plan in de weg heeft gestaan (9:6). *DE HOOFDZAAK IS DAT GODS VERBONDSBELOFTE NIET GEREALISEERD WERD DOOR “HET NATUURLIJKE VOLK VAN ISRAËL, MAAR DOOR “DE WARE OF GEESTELIJKE ISRAËL” (DE UITVERKORENEN, DIE GELOVEN)!*

Uitverkiezing van Israël tot voorrechten (9:4-13)

De uitverkiezing van Israël als volk was met collectieve voorrechten en verantwoordelijkheden

- In het Oude Testament wordt het natuurlijke volk van Israël als een collectief beschouwd. De Bijbel spreekt over “de uitverkiezing van Israël” als “een volk” (Deuteronomium 10:15; 1 Koningen 3:8; Psalm 33:12; 135:4; Jesaja 45:4). De Bijbel heeft dan de relatie van God tot “een collectieve groep” mensen in gedachte. Gods uitverkiezing van Israël bracht talloze voorrechten: verlossing van het volk uit slavernij in Egypte; verdrijving van de machtige Kanaänitische volken; bezitneming van Kanaän (Deuteronomium 4:37-38; 7:7-8; Psalm 105:6-45); de uitstorting van de Heilige Geest op hun nakroost en zelfs op niet-Joden die de HERE zullen aannemen (Jesaja 44:1-5). Maar Gods uitverkiezing van Israël bestond ook uit verantwoordelijkheden: apart gezet om alleen de HERE te dienen (Deuteronomium 14:1-2); om Gods inzettingen te gehoorzamen (Psalm 105:46); de roeping om dienstknecht van de HERE te zijn (Jesaja 41:7-8); uitverkoren om Gods lof te verkondigen (Jesaja 43:20-21); en gewaarschuwd dat de HERE al hun ongerechtigheden zou bestraffen (Amos 3:2).
- In het Nieuwe Testament wordt het natuurlijke volk van Israël nog steeds als een collectief beschouwd. Paulus heeft dit in gedachten als hij de voorrechten van Israël op een rij zet (9:4-5). Gods woord aan Rebekka denkt niet alleen aan twee individuen, Esau en Jakob, maar aan twee collectieven, volken of natiën (Genesis 25:23). De aanhaling van Paulus spreekt in dat verband ook over de twee volken, Edom en Israël (Maleachi 1:2-3) (9:13).

DE RELATIE TUSSEN GOD EN MENSEN IS DUS NIET UITSLUITELIJK INDIVIDUALISTISCH, MAAR OOK GEMEENSCHAPPELIJK (COLLECTIEF, IN GEZINSVERBAND EN IN VOLKSVERBAND) BEPAALD WORDT DOOR “HET PRINCIPE VAN SOLIDARITEIT” (Romeinen 5:12-21). In “de oudtestamentische geschiedenis van verlossing” kan het dan ook niet anders dan dat de uitverkiezing van Jakob en de verwerping van Esau enorme gevolgen moest hebben op hun respectievelijke nageslachten. De uitverkiezing van zo’n belangrijke persoon in de heilsgeschiedenis als Jakob was, kan geen ander gevolg hebben dan dat Israël als volk een uitverkoren volk was.

De uitverkiezing van Israël als volk betekent niet hetzelfde als de uitverkiezing van christenen tot verlossing

Als dat wel het geval zou zijn, dan had Paulus niet kunnen zeggen “niet allen die van het natuurlijke volk van Israël afstammen, zijn Israël” (9:6). Paulus bedoelt te zeggen dat “niet allen uit *het uitverkoren natuurlijke volk van Israël*” zijn “*uitverkoren tot wedergeboren kinderen van God* (eeuwig leven of tot verlossing). Paulus maakt een duidelijk onderscheid.

Het natuurlijke volk van Israël is *uitverkoren tot bepaalde voorrechten*, maar niet noodzakelijkerwijs om wedergeboren kinderen van God te zijn (verlossing). Toch is een overschot (overblijfsel of rest) uit het natuurlijke volk van Israël eveneens *uitverkoren tot wedergeboren kinderen van God te zijn* (9:27). “Het verkiezend voornemen van God” (9:11) kan niet slaan op de verkiezing van het hele natuurlijke volk van Israël tot wedergeboren kinderen van God te zijn, maar is beperkt tot de uitverkiezing van een overschot uit het natuurlijke volk van Israël tot wedergeboren kinderen van God (11:4-7). Paulus zegt, “Zo is er dan ook in de tegenwoordige tijd *een overblijfsel gelaten naar de verkiezing der genade*” (Romeinen 11:5). En hij zegt, “*Het uitverkoren deel van het natuurlijke volk van Israël heeft de gerechtigheid door het geloof verkregen, en de overigen uit het natuurlijke volk van Israël zijn verhard*” (Romeinen 11:7; 9:31-32). Dus “het overblijfsel” en “het uitverkoren deel” zijn degenen die beschouwt worden als erfgenamen en bezitters van de verlossing! Zij alleen zijn de wedergeboren kinderen van God. Dus moet “Gods verkiezend voornemen tot verlossing” (9:11) onderscheiden worden van “Gods uitverkiezing van Israël als zijn volk”.

De uitverkiezing van Joden en heidenen tot verlossing

Gods verlossingsplan richt zich op “de eindbestemming van individuen”. “Het verkiezend voornemen van God” is “Gods soevereine en bepalende (beslissende) wil” met betrekking tot de uitverkiezing tot verlossing.

De uitdrukking “het verkiezend voornemen van God” (9:11)

- Het woord “uitverkiezing”. Het woord “uitverkiezing” (ekloge) verwijst onbetwistbaar naar “de uitverkiezing tot eeuwig leven” (1 Tessalonicenzen 1:4; 2 Petrus 1:10). Het woord “de uitverkorenen” (eklektos) verwijst in alle gevallen behalve 1 Timoteüs 5:21 (i.v.m. engelen) naar “de uitverkiezing tot verlossing en leven” (Romeinen 8:33; Kolossenzen 3:12; 2 Timoteüs 2:10; Titus 1:1; cf. ook Matteüs 22:14; 24:22,24,31; Marcus 13:20,22,27; Lucas 18:7; 1 Petrus 1:1; 2:9; Openbaring 17:14). Het woord “uitkiezen” (eklegomai) verwijst ondubbelzinnig naar de uitverkiezing tot verlossing (Efeziërs 1:4; cf. ook Marcus 13:20; Jakobus 2:5). In de Bijbel verwijzen deze woorden dus onmiskenbaar naar “*de uitverkiezing tot verlossing*”. Een andere uitleg van deze woorden in Romeinen 9:11 zijn niet te verdedigen, behalve wanneer er een onweerstaanbare reden in de context ervoor bestaat (bv. 1 Timoteüs 5:21).
- “Uitverkiezing” als deel van “Gods eeuwige plan”. “*Uitverkiezing*” is *Gods eeuwige voornemen (plan) om sommige mensen uit het menselijk geslacht te redden in en door Jezus Christus*. Gods “voornemen (plan, prothesis) (Romeinen 8:28) houdt verband met zijn “uitverkiezing” (Romeinen 9:11); en zijn uitverkiezing houdt verband met zijn “voorkennis” (prognosis) (Romeinen 8:29; 1 Petrus 1:1-2). “De uitverkorenen” zijn degenen die God “van de eeuwigheid met onderscheidende liefde kende”, en vervolgens “in de tijd effectief riep” (Romeinen 8:30; 9:11). God “koos of selecteerde eens en voor altijd” (eklegomai, aoristus), en wel vóór de grondlegging der wereld (Efeziërs 1:4), bepaalde mensen uit het gehele menselijke geslacht in de wereld (Johannes 15:19) en trok hen tot zichzelf (tot Christus) (Johannes 6:44,37,65; 13:18). Geen enkel mens verdient dit, want allen verdienen eigenlijk de verwerping en de eeuwige dood.

Telkens wanneer het woord “voornemen” (prothesis) van God gebruikt wordt, betekent dit “de soevereine en bepalende wil van God” (Romeinen 8:28; Efeziërs 1:11; 3:11; 2 Timoteüs 1:9). Dus de hele uitdrukking “het verkiezend voornemen van God” (9:11) betekent niets minder dan “de soevereine en bepalende wil van God met betrekking tot de uitverkiezing van mensen tot verlossing”!

De verkiezend voornemen van God werkt niet volgens de werken van mensen, maar volgens hem die roept.

- Het woord “roeping”. In alle gevallen wanneer Paulus het woord “roepen” (kaleomai) van God gebruikt met betrekking tot de verlossing, betekent het “*Gods effectieve roeping tot verlossing*” en niet slechts “de historische uitnodiging van de evangelieverkondiging” (Romeinen 8:30; 9:12,24; 1 Korintiërs 1:9; 7:15; Galaten 1:6,15; 5:8,13; Efeziërs 4:1,4; Kolossenzen 3:15; 1 Tessalonicenzen 2:12; 4:7; 5:24; 2 Tessalonicenzen 2:14; 1 Timoteüs 6:12; 2 Timoteüs 1:9). Hetzelfde geldt voor de woorden “roeping” (klesis) en “geroepen” (kletos) (Romeinen 1:6-7; 8:28; 11:29; 1 Korintiërs 1:2,24,26; Efeziërs 1:18; 4:1,4; Filippenzen 3:14; 2 Tessalonicenzen 1:11; 2 Timoteüs 1:9; Hebreeënen 3:1; 2 Petrus 1:10) (Matteüs 22:14 verwijst echter naar de externe uitnodiging door de evangelieverkondiging. De prediking van het evangelie gaat naar heel veel mensen. Maar uiteindelijk is de eeuwige wedergeboorte en verlossing niet een menselijke prestatie maar een gave van Gods soevereine genade).
- “Roeping” en menselijke werken. De uitdrukking “niet op grond van werken, maar op grond daarvan, dat Hij riep” (9:11) is een verdere beschrijving van Gods plan. Gods verkiezend voornemen is niet gebaseerd op menselijke werken, hetzij zijn verlangen, zijn “vrije wil”, zijn persoonlijke inzet, of enig iets wat in de mens is! Gods verkiezend voornemen is niet gebaseerd op de menselijke wil en wordt ook niet bepaald door de menselijke wil, maar wordt uitsluitend bepaald door de soevereine wil van God (Efeziërs 1:5,11). Gods

verkiezend voornemen (zijn soevereine initiatief en werking) is nergens duidelijker dan in zijn “roeping”. God alleen roept en zijn roeping heeft op geen enkele manier met enige menselijke activiteit te maken!

Het verkiezend voornemen van God bepaalt zijn liefde voor het individu, Jakob

“Jakob heb ik liefgehad, maar Esau heb ik gehaat” (9:13) slaat eerder op de individuen Esau en Jakob dan op hun respectievelijke volken (zoals in Maleachi 1:2-3). Alhoewel de volken, de collectieve groepen van Edom en Israël op de voorgrond treden in Genesis 25:23 en Maleachi 1:1-5, sluit dit de betekenis niet uit voor de individuen, Esau en Jakob.

- Gods soevereine wil is het enige criterium. Het “verkiezend voornemen van God” (9:11) verwijst niet naar de uitverkiezing van het collectieve en inclusieve, theocratische volk van Israël, want anders zou het massale ongeloof en afvalligheid van het natuurlijke volk van Israël niet verklaard kunnen worden. Het enige criterium voor wie wedergeboren kinderen van God zullen worden, is de soevereine wil van God.
 - In Romeinen 9:6-9 is het criterium “Gods soevereine wil en genade uitgedrukt in *zijn belofte*”;
 - in Romeinen 9:10-11 is het criterium “Gods soevereine wil en genade uitgedrukt in *zijn verkiezend voornemen*”;
 - in Romeinen 9:11-12 is het criterium “Gods soevereine wil en genade uitgedrukt in *zijn roeping*”;
 - en in Romeinen 9:13 is het criterium “Gods soevereine wil en genade uitgedrukt in *zijn liefde*”!
- Gods verkiezend voornemen is allereerst werkzaam in individuen. “Gods belofte” met betrekking tot rechtvaardiging tot eeuwig leven werd een werkelijkheid in het individu Isaak en niet in het individu Ismaël. Zo ook moet “Gods liefde” gezien worden: niet als een uitdrukking van zijn gevoel, maar als een uitdrukking van zijn verkiezend voornemen (plan) tot verlossing, dat allereerst een werkelijkheid wordt in het individu Jakob en niet in het individu Esau!
- De openbaring van Gods verkiezend voornemen was nog niet voltooid in het Oude Testament. In het Nieuwe Testament is Gods liefde voor Jakob en zijn haat voor Esau een meer specifieke “liefde” en “haat” dan dat tot uitdrukking komt in de natuurlijke volken van Israël en Edom. Het verband in Romeinen 9 vereist dat we het zo moeten uitleggen, anders ontbreekt een logische strekking. *In het licht van de nieuwtestamentische openbaring zijn “niet allen uit het natuurlijke volk van Israël uitverkoren (geliefd, geroepen) tot het verkrijgen van het eeuwige leven (wedergeboorte) (9:6). In het licht van de nieuwtestamentische openbaring zijn ook niet allen uit het natuurlijke volk van Edom verworpen (gehaat, nooit geroepen) (Openbaring 5:9)! Maar gedurende de oudtestamentische periode was dit nieuwtestamentische criterium van onderscheid nog niet geopenbaard (Genesis 25 en Maleachi 1).*
- De tijd van de werkwoorden. Jakob “liefgehad” en Esau “gehaat” staan beiden in de aoristus tijd, hetgeen wijst op “een eens en voor altijd handeling” met betrekking tot deze individuen, en niet op “een continue of herhalende handeling” gedurende de geschiedenis van deze volken.

Gods haat (9:13)

Een lagere prioriteit geven (dit is niet de correcte interpretatie)

“Haten” wordt uitgelegd als “liefde onthouden”, “minder liefhebben”, “met minder gunst bejegenen en behandelen”. Er wordt dan verwezen naar Lucas 14:26 en Johannes 12:25. Deze uitleg is in het verband onwaarschijnlijk. Wat in elk geval duidelijk is, is dat Esau *NIET het object was van dezelfde liefde* waarmee God Jakob heeft liefgehad!

Verwerpen en uiteindelijk oordelen (dit is de correcte interpretatie)

“Haten” wordt uitgelegd als “verwerpen en uiteindelijk oordelen”.

- Gods haat betekent “om te oordelen”. In het verband van Maleachi 1:1-5 kan de interpretatie “afwezigheid van liefde” of “minder liefde of gunst” niet Gods oordelen over Edom verklaren. De haat tegen Esau (tegen Edom als volk) wordt uitgedrukt in het afbreken van wat zij opbouwen en het land prijsgeven aan de woestijn. God beschouwt het als een gebied der goddeloosheid. Als een natuurlijk volk blijft Edom voor altijd onder Gods toorn. Deze oordelen wijzen op Gods ongunst (afkeur, ongenoegen). Allen en alles wat God “haat” in de Bijbel valt onder zijn oordeel: zij zijn niet alleen maar de objecten van *de afwezigheid van zijn zegeningen*, maar ze zijn objecten van *de aanwezigheid van zijn oordelen* (Psalm 5:5; 11:5; Spreuken 6:16; 8:13; Jesaja 1:14; 61:8; Jeremia 44:4; Hosea 9:15; Amos 5:21; Zacharia 8:17; Maleachi 2:16).
- Gods haat kent geen menselijke analogie. We mogen niet aan Gods “haat” kenmerken toeschrijven die voorkomen in zondige mensen. In Gods “haat” is er geen boosaardigheid, kwaadwilligheid, wraakgierigheid, onheilige wrok of bitterheid. De “haat” van de mens als “een heilige jaloezie” voor Gods eer komt er het dichtst bij (Psalm 26:5; 31:7; 139:21-22; Judas 23; Openbaring 2:6). Gods “haat” hoort tot de transcendente werkelijkheid van Gods soevereiniteit, waarvoor geen menselijke vergelijking bestaat.
- Gods haat is een uitdrukking van zijn soevereiniteit De woorden “liefde” en “haat” worden niet teweeggebracht door enig iets in de karakterverschillen van Jakob en Esau, maar zijn uitdrukking van Gods soevereine wil, van zijn verkiezend voornemen. Zij verwijzen naar de eindbestemming van Jakob en Esau.

Conclusie: Gods soevereine verkiezend voornemen heeft betrekking op de eindbestemming van mensen!

Verharding (9:18)

Twee interpretaties, “b” is correct.

Verharding is alleen een toelaten daad (dit is niet correct)

Farao verhardde zijn hart keer op keer en uiteindelijk zou God toelaten dat zijn hart verhardde. De verharding zou geen actieve daad van God zijn, maar alleen een passieve, toelaten daad van God.

Verharding is een actieve daad (dit is correct)

- God verhardde het hart van Farao. Ongetwijfeld verhardde Farao zijn hart keer op keer tegen God (Exodus 7:13; 8:32; 9:34). Maar in de hele context van het boek Exodus wordt dit woord gebruikt van Gods soevereine verharding van het hart van Farao (Exodus 4:21; 7:3; 9:12; 10:1,20,27; 11:10; 14:4,8). Ook gebruikt Paulus precies hetzelfde woord (skleruno). De nadruk valt dus niet op *wat God “passief toelaat” maar op wat God “actief bewerkt”!* Dit feit mag niet zonder meer afgewezen worden.
- Gods verharding is een actieve soevereine daad net als Gods betoon van genade een actieve soevereine daad is. De context van Romeinen 9 gaat over Gods soevereine en bepalende wil en handelen. Hij doet een soevereine belofte met betrekking tot de zoon van Abraham en Sara. Hij doet een soevereine uitspraak over Isaak en de twee kinderen van Rebekka. Nu doet hij ook een soevereine uitspraak over Farao. Daarom moet ook de parallel tussen Gods soeverein betoon van genade enerzijds en Gods soeverein verharding van herten anderzijds gehandhaafd blijven.
- Gods verharding is een soevereine juridische daad. Gods verharding is een soevereine juridische straf: het vooronderstelt dat deze mensen de verharding waardig zijn en deze straf verdienen (cf. 1:24,26,28). In het geval van Farao verdient zijn zelfverharding gestraft te worden. Verharding mag nooit los gezien worden van de schuld, waar verharding de straf op is (Romeinen 6:23). De zonde en de verdiende straf worden evengoed voorondersteld in Gods verharding als in zijn betoon van genade! Daarom is het criterium voor het onderscheid tussen hen die God verhardt en hen die God genade betoont, geheel Gods soevereine en bepalende wil!
Juridisch gezien verdienen alle mensen die ooit op aarde geleefd hebben, hopeloos verhard te worden en reddeloos verloren te gaan! God is vrij om de uitverkorenen genade te geven en de verworpenen te verharden!

ER ZIJN TWEE REDENEN WAAROM EEN BEPAALDE PERSOON NIET EEN KIND VAN GOD WORDT: ENERZIJD OMDAT HIJ IN JURIDISCHE ZIN GEZONDIGD HEEFT EN ANDERZIJD OMDAT GOD IN SOEVEREINE ZIN HEM GEEN GENADE BETOOND HEEFT.

De pottenbakker en het leem (9:19-23)

Wanneer het onderwerp “uitverkiezing” en “verwerping” aan de orde is, dan verwijten mensen God dikwijls, dat hij onrechtvaardig is en dat wij mensen de “slachtoffers” van zijn onweerstaanbare wil zijn.

Uitverkiezing en verwerping behoren tot de grondliggende dingen

Deze dingen zijn bijvoorbeeld:

- Gods scheppingswerk bepaalt soeverein *wie wij zijn en wanneer en waar wij in de geschiedenis leven* (Handelingen 17:24-27).
- Gods heerschappij van hemel en aarde werkt in alles naar de raad van zijn wil (Efeziërs 1:7-12).
- Gods soevereine oordeel van de wereld (Romeinen 3:6).
- Gods uitverkiezend voornemen bepaalt soeverein *wie behouden wordt en wie verloren gaat* (Romeinen 8:28-30; 9:6-26).

Telkens wanneer wij te maken krijgen met “deze grondliggende dingen”, dan behoren wij ons daaraan te *onderwerpen*. Dan behoren wij tevreden te zijn met zijn wil (plan), genoeg ermee te nemen, positief in te stemmen met God en geen vraagtekens bij hem te plaatsen of hem tegen te spreken.

“Gods soevereine en bepalende voornemen (wil, plan)” is ook “een grondliggende zaak”. Wie zijn wij, dat wij Hem op zijn beleid zouden kunnen aanvallen? Het contrast tussen “de mens als schepsel” en “God als Schepper” toont de arrogante houding van de mens als hij God tegenspreekt. Wij moeten eerbiedig zwijgen zoals het bij Gods majesteit betaamt! (Wij mogen wel om inzicht vragen in zijn plan, zodat wij net als Paulus heel enthousiast erover zullen worden, Efeziërs 1:9,17; Romeinen 11:33-36).

Mensen als zondaars zijn Gods voorwerpen (middelen) om zijn oordeel en zijn ontferming te openbaren

- De macht en het recht van de Schepper. Niemand op aarde betwijfelt het recht van een pottenbakker om uit dezelfde klomp het ene voorwerp te vervaardigen tot eervol, en de andere tot alledaags gebruik (9:21). Hij heeft niet alleen *het vermogen dat te doen, maar tevens het recht (de vrije beschikking) dat te doen*. Deze gedachte wordt telkens in het Oude Testament toegepast op God (Jesaja 29:15-16; 45:9; 64:8-9; Jeremia 18:1-6).

- Mensen zijn niet onschuldig, maar schuldig. Zowel het Oude als het Nieuwe Testament spreekt over Gods heerschappij over de mensen, niet als “mensen in het algemeen” (humanistisch perspectief) maar als “zondaars” (Bijbels perspectief)! Het is niet zo dat God mensen schiep om hen vervolgens te straffen. De Bijbel houdt zich niet bezig met een theoretische of filosofische vraag maar met de realiteit van een in zonde gevallen mensheid. Paulus spreekt over Gods werkelijke bestuur van de wereld. Mensen staan niet met een schone lei op de neutrale nullijn, vanwaar zij met een vrije wil vóór of tegen God kiezen. De hele mensheid staat in schuld ver onder de nullijn – zij zijn allen in zonde gevallen (3:10-12,23); zijn allen gevangen in slavernij aan de zonde (6:16-18; 8:2; Johannes 6:35-36), vanwaar niemand zichzelf kan redden (Romeinen 8:7-8; Johannes 6:44,65,37); zij zijn reddeloos verloren onder de toorn van God (1:18).
- God verhardt wie hij wil op volkomen rechtvaardige wijze, en ontfermt zich over wie hij wil op volkomen genadige wijze (9:18). “De voorwerpen des toorns” zijn zelf de bewerkers van hun eigen verderf (9:22), maar “de voorwerpen van ontferming” zijn niet zelf de bewerkers van hun verlossing! God Zelf is de enige die hun toekomstige heerlijkheid heeft voorbereid (9:23).
Conclusie. *GOD IS DUS VOLKOMEN RECHTVAARDIG ALS HIJ BEPAALDE MENSEN VERHARDT. EN GOD IS VOLKOMEN GENADIG ALS HIJ ZICH OVER DE ANDERE MENSEN ONTFERMT!*
- Continuïteit tussen hoe wij nu leven en de eeuwigheid. Hoe de “voorwerpen des toorns” geleefd hebben op aarde sluit naadloos aan bij het verderf waaraan zij overgeleverd worden. Het leven nu gaat door in het komende leven dat hen ten deel valt. Niemand kan van zijn persoonlijke verantwoordelijkheid en schuld ontsnappen. Zijn verderf is het loon van zijn schuld. Ook bij de “voorwerpen van ontferming” is er een continuïteit tussen het proces van genade in het leven nu en de uiteindelijke heerlijkheid (Romeinen 8:29-30)! Mensen zijn Gods voorwerpen (middelen) om of zijn oordeel (9:17,22) of zijn genade te tonen (9:23)!
- “Gods lankmoedigheid” (9:22) is ondergeschikt aan Gods doel om zijn toorn te tonen en zijn kracht bekend te maken. Paulus heeft hier het ongelof van het natuurlijke volk van Israël en de lankmoedigheid waarmee God hun ongelof heeft verdragen in gedachte. Hij waarschuwt zijn volksgenoten dat Gods lankmoedigheid niet een certificaat of garantie van Gods gunst jegens hen is, maar juist verband houdt met het feit dat zij nu “voorwerpen van Gods toorn” geworden zijn en des te duidelijker maakt dat zij Gods straf verdienen!

Gods uitverkiezing sluit zowel Joden als heidenen in (9:24-29)

Gods verbondsbelofte en verkiezend voornemen reikt verder dan de Joden (9:24). In Romeinen 4:12-17 bewijst Paulus dat Gods verbondsbelofte gebaseerd is op geloof, niet op werken. In Romeinen 9 bewijst hij dat deze verbondsbelofte in vervulling gaat, precies zoals God dat beloofd heeft aan Abraham: in alle volken (Genesis 12:3).

De oudtestamentische profetieën bevestigen dat Gods verkiezend voornemen verder reikt dan de Joden (9:25-26).

De niet-Joden, die aanvankelijk van Gods verbond uitgesloten waren, zijn nu opgenomen daarin (Efeziërs 2:11-22). Op elke plaats waar voorheen niet-Joden als “vreemdelingen” beschouwd werden, zullen zij “geliefde zonen van de levende God” genoemd worden (Efeziërs 2:19).

Het Oude Testament overweegt en garandeert niet de verlossing van het hele natuurlijke volk van Israël

- “Niet allen die van het natuurlijke volk van Israël afstammen, zijn het ware of geestelijke Israël” (9:6).
- “Gods geliefde zonen” zijn niet alleen uit de Joden maar ook uit de niet-Joden” (9:24).
- De oudtestamentische profetieën spreken over “een overschot”, “een overblijfsel” uit het natuurlijke volk van Israël dat behouden zal worden. Zonder dit overschot zou het natuurlijke volk van Israël het lot van Sodom en Gomorra hebben ondergaan (9:27-29)!